

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. D.**, zastoupeného JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2007, č. j. OAM-10-668/LE-BE03-BE07-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2008, č. j. 46 Az 39/2007 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobcově zástupkyni, advokátce JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 6267,50 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný správní orgán zamítl stěžovatelu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti, doplněné prostřednictvím ustanovené zástupkyně, uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Přitom pouze obecně konstatoval, že soud nesprávně posoudil právní otázku podmínek udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, neboť shodně jako žalovaný nesprávně zhodnotil stěžovatelu situaci. Ukrajinské státní orgány nedostatečně garantují práva občanů, nejsou schopny zajistit jejich soudní ochranu například v případě pozdního vyplácení mezd, což by mohlo mít dalekosáhlé důsledky na život stěžovatelův i jeho rodiny. Žalovaný rovněž nedostatečně zkoumal možnost udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že v rozsahu námitky směřující do nesprávného posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu je kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, jelikož tento důvod kasační stížnosti stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Stěžovatel v průběhu správního řízení za důvod svého odchodu z vlasti označil nedostatečný výdělek, jehož je tam schopen dosáhnout. Takovými důvody se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát zabýval, příkladmo lze poukázat na rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, či rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Stěžovatel rovněž vyslovil obecnou námitku nedostatečnosti ochrany občanů ze strany ukrajinských státních orgánů, která však v jeho případě není založena na žádných konkrétních potížích, jimž by on sám musel čelit. V průběhu správního řízení totiž toliko uvedl, že se odchodem do zahraničí snažil vydělat více peněz, a především výslovně vyloučil, že by se státními orgány či kýmkoli jiným měl nějaké problémy. Přitom též zmínil, že se v případě návratu na Ukrajinu ničeho neobává. K obdobně obecné námitce se Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval: „Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.“

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzovanou námitku. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a dále v doplnění kasační stížnosti a náhradě hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Písemné podání soudu spočívající v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud jako samostatný úkon právní služby neuznal, neboť byl s ohledem na § 78b zákona o azylu zjevně nadbytečný. Dále soud zástupkyni přiznal náhradu cestovného za cestu na poradu se stěžovatelem ve výši 266,80 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a náhradu za promeškaný čas za dvě půlhodiny v částce 200 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s odst. 3

advokátního tarifu], celkem tedy 5266,80 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Zástupkyni tedy celkem náleží 6267,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu